

— Съ благодарение юначе!

— Г-не капитане! Собствено за туй сражение азъ съмъ чель въ книгата на г-на Т. К. Вакареску, както и за другитѣ юначества на нашитѣ войски; но азъ желяж да чуѣмъ отъ васъ, какво впечатление ви е оставило поведението на солдатитѣ, които сте предвождали.

— Съ най-голъмо удоволствие, младо юначе; дойди довечера у дома да ти разкажъ.

Вечерта, него день, азъ бѣхъ въ дома на капитанъ Димитреску, и ето какво ми разказа.

— При атаката на Гривица азъ командувахъ II рота отъ I дружина на 8 полкъ. Дружината се командуваше отъ Валтеръ Марачиняну, най-стария капитанинъ, въ отсъствието на титуларния командиръ. Третата рота командуваше капитанъ Павунъ, а четвъртата поручикътъ Телемахъ. До насъ бѣше първата дружина отъ X-й полкъ на Дурабанцитѣ, на майоръ Шошцу; двѣ роти отъ тая дружина назначени да носѣтъ кошове и стълби. Вѣсто пѣрти кошоветѣ бѣхъ оплетени отъ мисирени кочени. Прѣди да се започне атаката, азъ помислихъ да насърдѣмъ солдатитѣ си съ нѣколко горѣщи думи. Казахъ ний:

„Момчета! Много стотѣтъ години се изминахъ и още не сж се забравили геройствата на нашитѣ праотци, отъ врѣмето на Стефанъ Великий и Михаилъ Вияза, които бѣхъ задали страхъ на Турцитѣ. Ний сме потомцитѣ на онѣзи герои, и слѣдователно днесъ ний трѣбва да засвидѣтелствуваме, че въ нашитѣ жили тече кръвта на румѣнскитѣ юнаци! Трѣбва да се покажемъ достойни на довѣряето, което отечеството е възложило на насъ. Мислете, че всичкия свѣтъ ще ни гледа и ще ни сжди. Вие добри агаете, че азъ съмъ оставилъ жена и дѣца слѣдъ себе си, както и вие сте оставили жени, дѣца и роднини, които сме длъжни да покровителствуваме. И прѣди всичко стопчестъта на отечеството, която трѣбва да бранимъ. Помислѣте какъвъ срамъ за насъ ще бѣде прѣдъ самитѣ ни братя, ако бѣдемъ побѣдени. По-добри смъртъ, отъ колкото срамъ! Подиря жи момчета! И него единъ кракъ на задъ. Виждате ли ме? давамъ ви воля, ако ме видите да се връщамъ на една минута, порѣчвамъ ви: да ми теглите крушума!“